

Cupola de cristal

Ioan Popa

Doar gândurile mai umblă pe-afară
Cu aripi de îngeri, de lacrimi udate,
În zborul înalt de suflete adunate
Spre poarta așteptării a lumii de ceară

Însă noi reînchiși în coșciuge cu uși,
Cu trupul greoi în avatare de turmă,
Așteptăm seninul, după ceața ce curmă
Ca un flit pentru gândaci, păduchi și căpuși...

Mutilați de idealuri; ai societății-impuri,
Gâfâind spre suișul utopiceii fericiri,
Acoperiș descoperit al munților-mănăstiri
De verdele-respir al plămânilor-păduri

Și serul liberării în flacoane clocotește
Ca un gheizer în ceaunul de stână,
Spre turmele întoarse de mână stăpână,
Curge în Tartari, spre liman năvălește...

Printre cuvintele de nisip-propte
Vor susține castele de legi, și creditor
Se vor bâlbâi în moriști de vâltori...
Cu toții vor dormi pe ei și pe ele

Nu vrem seruri ambroziene și miraculoase,
Nici tangoul de obraji în măști înfășați,
Anafure „fake” pentru falși sinistrați,
Nici anotimpuri petrecute în coșciugele case!

În zborul înalt spre poarta așteptării,
Gândurile cu aripi de îngeri păzitori,
Spre seninul răsărit, se zbat, dincolo de nori,
De cupola de cristal a Resemnării...